

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ὁ Θαυματουργός Ἐπίσκοπος Τριμθοῦντος Κύπρου

Γεννήθηκε ἀπὸ οἰκογένεια βοσκῶν, ποὺ ἦταν κάπως εὐπορη, τὸ 270. Ἄν καὶ μορφώθηκε ἀρκετὰ στὴν πατρίδα του Κύπρο, ὅμως δὲν ἄλλαξε ἐπάγγελμα. Συνέχισε καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι βοσκός. Ἦταν χαρακτήρας ἀπλός, ἀγαθός, γεμάτος ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον του. Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, συχνὰ ἔπαιρνε τοὺς βοσκοὺς καὶ τοὺς ὀδηγοῦσε στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, καὶ κατόπιν τοὺς ἐξήγοῦσε τὴν εὐαγγελικὴ ἢ τὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ. Ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε νὰ γίνεται συχνὰ προστάτης χηρῶν καὶ ὀρφανῶν. Νυμφεύθηκε εὐσεβῆ σύζυγο καὶ απέκτησε μία κόρη, τὴν Εἰρήνη. Γρήγορα ὅμως, ἡ σύζυγός του πέθανε. Γιὰ νὰ ἐπουλώσει τὸ τραῦμα του ὁ Σπυρίδων ἀφοσιώθηκε ἀκόμα περισσότερο στὴ διδασχὴ τοῦ θεοῦ λόγου. Μετὰ ἀπὸ πολλὰς πιέσεις χειροτονήθηκε ἱερέας. Καὶ πράγματι, ὑπῆρξε ἀληθινὸς ἱερέας τοῦ Εὐαγγελίου, ἔτσι ὅπως τὸν θέλει ὁ θεὸς Παῦλος: «Ἀνεπίληπτον, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος». Δηλαδή ἀκατηγόρητο, προσεκτικό, ἐγκρατῆ, σεμνό, φιλόξενο, διδακτικὸ καὶ νὰ ἔχει παιδιὰ ποὺ νὰ ὑποτάσσονται μὲ κάθε σεμνότητα. Ἔτσι καὶ ὁ Σπυρίδων, τόσο σωστὸς ὑπῆρξε σὰν ἱερέας, ὥστε ὅταν χήρεψε ἡ ἐπίσκοπὴ Τριμθοῦντος στὴν Κύπρο, διὰ βοῆς λαοῦ καὶ κληρῶν, τὸν ἐξέλεξαν ἐπίσκοπο. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὁ Σπυρίδων προχώρησε τόσο πολὺ στὴν ἀρετῇ, ὥστε τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ κάνει πολλὰ θαύματα. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Ἅγιος Σπυρίδων μὲ τὸ κύρος τῆς ἀγίας καὶ ἠθικῆς ζωῆς του στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ σύνοδο, ποὺ ἔγινε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας (Μ. Ἀσία) καὶ στὴν ὁποία συμμετεῖχε, κατατρόπωσε τοὺς Ἀρειανοὺς καὶ ἀναδείχθηκε ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Ὀρθόδοξης πίστεως. Μάλιστα, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοση, ἀφοῦ μίλησε γιὰ λίγο, κατόπιν ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ποὺ κρατοῦσε ἓνα κεραμίδι, εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶπε: «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς» καὶ ἔκανε νὰ φανεῖ πρὸς τὰ ἑπάνω ἀπ' τὸ κεραμίδι φωτιά, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε ψηθεῖ αὐτό. Ὅταν δὲ εἶπε: «καὶ τοῦ Υἱοῦ», ἔρρυσσε κάτω νερό, διὰ τοῦ ὁποίου ζυμώθηκε τὸ χῶμα τοῦ κεραμιδιοῦ. Καὶ ὅταν πρόσθεσε «καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ἔδειξε μέσα στὴ χούφτα του μόνον τὸ χῶμα ποὺ ἀπέμεινε. Στὶς 12 Δεκεμβρίου τὸ 350 μ.Χ. ἀπεβίωσε. Τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπ' ὅπου, μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλης, κάποιος ἱερέας τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὀνόματι Γεώργιος Καλοχαιρέτος, μαζί μὲ ἄλλα ἱερὰ λείψανα, μετέφερε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου στὴν Πάργα τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Κέρκυρα κατὰ τὸ 1456 καὶ στὴν ὁποία βρίσκεται μέχρι σήμερα καὶ γιορτάζεται μεγαλοπρεπῶς στὸν

Ἰα' (11) Λουκά

Παραγγέλματα διὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν

Διότι ἦσαστε κάποτε σκοτάδι, ἀλλὰ τώρα εἴσθε φῶς ἐν Κυρίῳ· νὰ φέρεσθε σὰν παιδιὰ τοῦ φωτός - διότι ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος φανερώνεται μὲ κάθε καλωσύνην, δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν - νὰ ἐξετάζετε τί εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπικοινωνῆτε μὲ τὰ ἔργα τὰ ἄκαρπα τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ νὰ τὰ ἐλέγχετε, διότι ἐκεῖνα ποὺ γίνονται ἀπ' αὐτοὺς κρυφὰ εἶναι ἐντροπὴ καὶ νὰ τὰ ἀναφέρῃ κανεὶς. Ἀλλὰ κάθε τι ποὺ ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὸ φῶς γίνεται φανερόν, καὶ κάθε τι ποὺ φανερώνεται εἶναι φωτεινόν. Διὰ τοῦτο σοῦ λέγει, Σήκω ἐπάνω σὺ ποὺ κοιμᾶσαι καὶ ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ ὁ Χριστὸς θὰ σὲ φωτίσῃ. Προσέχετε λοιπὸν πῶς ἀκριβῶς φέρεσθε, ὄχι ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ χρόνου, διότι αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες ἀλλὰ νὰ κατανοῆτε ποιὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ νὰ μὴ μεθᾶτε μὲ κρασί, πράγμα ποὺ εἶναι ἀσωτία, ἀλλὰ νὰ γεμίζετε ἀπὸ Πνεῦμα καὶ νὰ μιλάτε μεταξύ σας μὲ ψαλμοὺς, ὕμνους καὶ ἄσματα πνευματικά, καὶ νὰ ἄδετε καὶ ψάλλετε μὲ τὴν καρδιά σας εἰς τὸν Κύριον. Εφ ε' 8-19

Ἡ παραβολὴ τῶν προσκαλεσμένων σὲ δεῖπνον

Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Κάποιος ἤθελε νὰ παραθέσῃ μεγάλο δεῖπνον καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς. Καὶ ἔστειλε τὸν δοῦλον του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου νὰ πῆ εἰς τοὺς καλεσμένους, «Ἐλᾶτε, διότι ὅλα εἶναι πιά ἔτοιμα». Ἀλλ' ἄρχισαν διὰ μιᾶς ὅλοι νὰ δικαιολογοῦνται. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε, «Ἀγόρασα κάποιον χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ· σὲ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον». Ἄλλος εἶπε, «Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βώδια καὶ πηγαίνω νὰ τὰ δοκιμάσω· σὲ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον». Ἄλλος εἶπε, «Ἐνυμφεύθηκα γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω». Καὶ ἦλθε ὁ δοῦλος καὶ τὰ εἶπε αὐτὰ εἰς τὸν κύριόν του. Τότε ὠργίσθηκε ὁ οἰκοδεσπότης καὶ εἶπε εἰς τὸν δοῦλον του, « Ἔβγα γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ φέρε ἐδῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς». Καὶ εἶπε ὁ δοῦλος, «Κύριε, ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ διέταξες καὶ ὑπάρχει ἀκόμη χῶρος». Καὶ εἶπε ὁ κύριος εἰς τὸν δοῦλον, «Ἔβγα εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς περιφραγμένους τόπους καὶ ἀνάγκασέ τους νὰ μποῦν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου. Διότι σᾶς λέγω, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ εἶχαν προσκληθῆ, δὲν θὰ γευθῆ τὸ δεῖπνον μου». Λκ ιδ'